

פרוטוקול מס' 34 / ד
מישיבת ועדת הפנים
שהתקיימה ביום ג', כ"ח אדר תשט"ו - 22.3.55
בשעה 08.48

ברכזיהם:
נ. חת - היו"ר
ע. אסף
ד. בסתוני
ח. מגורי-כהן
ש. פרלשטיין
א. פרי

מזמניהם:
ז. עמיר - משרד הבטחון
מר קלייף - משרד הבטחון
מר וייגוס - משרד המשפטים

סדר-היום:
1. סובות
2. חוק נפגעי מטרת ישראל, תשט"ו - 1955

- = - = - = - = - = -

היו"ר נ. חת: פותח את הישיבה.

מסלחת בעלי-בתים ברכונת סובסיפיורי בתל-אביב
שלחה. א. מכתב אל יו"ר הכנסת בענין מצב הטרותיים בסובותם. (קורא
את המכתב). יו"ר הכנסת העביר את המכתב לטיפולנו.

הרואל: להעביר את המכתב לידיעת סר הפנים
ולהודיע על כך לטולחי המכתב.

היו"ר נ. חת: כן נתקבל אצלנו מכתב מאסדרות הפועל המזרחי
בזכרון-יעקב בקשר לוועדת הבחירות המקומית.
(קורא את המכתב).

הרואל: להעביר את המכתב לסר הפנים ולבקט
מסנו הסברים בנדון.

ח. מגורי-כהן: ברצוני להפנות את תשומת לבו של היו"ר לעובדה
שאין זה מקרה ראשון שנשלחים מכתבים מסוג זה
בקשר לשיתוף אנשים בוועדת הבחירות המקומיות, מכתבים שהופנו למסדר
הפנים ולא זכו לתשובה, או שהתסבבהסליתנה על הבקשות היתה סלילית,
בהססן היסיבה אמסור ליו"ר רסיסה סלאה סל יטובים, בצירוף בקטה
סאותה אפי מבקט להעביר למסדר הפנים ביחד עם בקטה הפועל-המזרחי. הרסיסה
כוללת יטובים סתנועתנו רואה עצמה מקופחת בהם בכל הגוגע לצירוף נציג
מסלנו לוועדת הבחירות המקומית. היטובים הם: בית-דגון, מגדל-אסקלון, סבריה,
קריה-יים, ראס-העין, יהוד, אור-יהודה (הכוללת את סקיות א' ו-ב', כפר-עזה,
חיריה), סחנה-יסראל, לוד.

2. חוק נפגעי משטרת ישראל, תשט"ו - 1955

הי"ד נ. חת:

באחת מן הישיבות הקודמות הוחלט שמשרד הבטחון ומשרד המשטרה יביאו בפנינו הצעה משותפת בענין פיצויים לסוטרים שחלו עקב תפקידם. החלטתם היתה: הקמת רשות מוסמכת מיוחדת. הבעיה היתה שהסכמנו עקרונית להעניק פיצויים לאנשי משטרה גם במקרים מסויימים שחלו, לא רק במקרי חבלה. כן עמדה בפנינו שאלת האינטגרציה של ערעור. היה גם ויכוח בשאלה אם נציג משרד הבטחון יהיה נציג השר או ראש אגף כח אדם של משרד הבטחון, ואם נציג המשטרה יהיה נציג יסיר של שר המשטרה, או המפקח הכללי של המשטרה.

ההצעה המשותפת שהגיש משרד הבטחון ומשרד המשטרה היא:

"(א) תקום רשות מוסמכת מיוחדת, בהרכב הבא:

(1) המפקח הכללי של משטרת ישראל;

(2) ראש אגף כח אדם במשרד הבטחון.

(ב) רשות מוסמכת מיוחדת רשאית, לפי סיקול דעתה, להורות לגבי סוטר שלקה בנכות או נפטר מחמת מחלה או החמרת מחלה כי לענין חוק זה יהיה דינו כדין נפגע משטרה.

(ג) רשות מוסמכת מיוחדת לא תתן הוראה כאמור אלא אם שוכנעה כי המחלה או החמרת המחלה האמורות אירעו בתקופת שירותו במשטרה של נפגע משטרה ונגרמו עקב אותו שירות, וכי הבקשה לענין טעיף זה הוגשה תוך שנה מסחררו של הנפגע מסירותו במשטרה או מפטירתו של הסוטר שנפטר עקב מחלה או החמרת מחלה האמורות.

(ד) החלטת הרשות המוסמכת המיוחדת היא סופית ואין אחריה ולא כלום."

מר ויינבט:

הדגשתי כבר בישיבה הקודמת את הבעיות שעמדו בפנינו בקשר לסוג האנשים שיהיו זכאים לפיצויים לפי חוק זה, והוחלט - מחוסר אפשרות להגדיר את סוג הסוטרים - להגביל את סוג הפגיעה, ולהעמיד את הזכות רק על חבלה ולא על מחלה.

הי"ד נ. חת:

חבר הכנסת בר-יהודה הציע לסייג את הסוטרים להי סוגים, לחלק מהם לאפשר קבלת פיצויים גם במקרה מחלה, ועל החלק האחר, "סלא ייהנה מפיצויים עבור מחלה - יחול יחול חוק הגיטלאות לעובדי המדינה, לאחר שיאושר סופית בכנסת.

מר ויינבט:

אם טוענים שאפשר לקחת את סוג השרות כקנה-מידה, ולאפשר לסוג מסויים של סוטרים פיצויים עבור מחלה רק אם שירותו באותו סוג שרות מסויים - הרי אפשר לעשות זאת הפרדה גם לגבי חבלה, ולא לאפשר, למשל, פיצויים לסוטר-תנועה שנחבל ברחוב.

י. עפיר:

ביסוד החוק הנחנו שנכון יהיה להעניק זכויות לסוטרים שנחבלו - לכל הסוטרים שנחבלו, ואילו לגבי מחלה - רק לחלק מהסוטרים, רק לאלה שתנאי-חיותם מקבילים לתנאי-חיותם של חיילים. כי בכל זאת יש טובי בין תנאי-חיותם של כלל הסוטרים לבין אלה של החיילים. אדם המשרת בצבא תקופה קצרה של שנתיים וחצי, סיכוייו לקבל מחלה פחותים מאלה של סוטר המשרת שנים רבות - ולכן יש יותר סיכויים שמחלתו שנתפתחה, בתפתחה עקב השרות.

ישיבת ועדה הפנימי
22.3.55

הצעתו לוח סיף

י. עמיר:

אשר להצעה המסודרת - אנו / את המלים "במקרים מיוחדים" כדי שלא בכל מקרה יוכלו לומר להגיד בקשה, אלא רק במקרים מיוחדים שאתם מקבע הוועדה, וכדי למנוע אפשרות שהדבר ייפך לשיגרה. אם יאפשרו ערעור על החלטת הוועדה - יהפכו את כל העניין פלסטר. החלטת הוועדה חייבת להיות סופית. יש ערך לתיקון רק אם אומרים "במקרים מיוחדים" ורק אם אומרים שהחלטת הוועדה תהיה סופית.

היור' נ. חת:

העניין הוא עניין של דיני נפשות. בוועדה המורכבת משני אנשים, יכול אחד מהם להגיד "לא", ואז הוא למעשה קובע את גורלו של הסוטר המונה. אי-אפשר להשאיר גורל של אדם בידי אדם אחד ולהגיד שהחלטתו היא סופית ללא זכות ערעור. אני הצעתי אדם שלישי לוועדה - אבל בתקלתי בהתנגדות חריפה. ברור שלא צריך להרבות במקרים כאלה - אבל לא ייתכן להפוך את העניין לסדרותי.

מר קלייף:

הטיפול בפגיעי המסורה הוא טיפול וולונטארי של מסדר הבטחון. בסעיף 2 ו-3 כתוב: "סוטר סלקה בנכות... יחול עליו חוק הנכים", ועל ביצוע חוק הנכים מסונה סר הבטחון, ולכן סר הבטחון יהיה מסונה על ביצוע החוק הזה גם לגבי נפגעי המסורה.

ר. בסתוני:

אם כך - מדוע צריך לכתוב חוק בפרד ולא לתקן את חוק הנכים?

מר קלייף:

כי צריך יהיה לתקן לא את חוק הנכים בלבד; זכויות הנפגעים מפוזרות בערך ב-10 חוקים, ולא ייתכן לתקן את כולם, ומה גם צריך יהיה לתקן כל חוק שיחוקק בעתיד. לכן בא החוק הזה האומר באופן כללי שכל סעיף בכל חוק המדבר על זכויות לנכים בצה"ל - יחול גם על אנשים שהוכרו כ"נכים" מבין הסוטריות.

היור' נ. חת:

אפשר אפוא לכתוב "ייחשב כנכה לפי חוק זה" ולא "יחול עליו חוק הנכים".

מר קלייף:

"נכה" נחשב אדם רק מאחורי נכות מסוימת ומעלה, ואילו חוק הנכים מאפשר זכויות גם לאנשים שהם נכים למעשה, אולם מתחת לאותו אחוז קובע.

מאחר שהביצוע על החוק יהיה בידי סר הבטחון - חייבים היינו להכניס לוועדה איש מסדר הבטחון, כי הוא-הוא האדם שיהיה אחראי לתקציב. מסום-כן הורכבה הרשות משני אנשים: מפקח המסורה וראש אגף כח אדם במסדר הבטחון.

כתבנו שהרשות היא רשות מיוחדת, מפני שלא מצאנו אפשרות לקבוע בהוראה משפטית את הקטר בין שרות במסורה ובין שחלה ידוע שיש טחלות מסוטריות בוטיס לחלות בהן, אבל לא היתה אפשרות לקבוע את הקטר, מסום שהרשות במסורה הוא שרות מסוטר - לעומת הרשות הצבאית, וכן מסום שהסוטר נמצא הרבה בבית - לעומת החייל הנמצא תחת פיקוח. אי-אפשר להשאיר עניין זה פתוח לערעור, כי מבחינה משפטית יוכל כל אדם לזכות בערעור ולהוכיח כביכול שמחלתו נגרמה על-ידי הרשות. אם החלטת הוועדה הנה סופית - גם אז יוכל להיות ערעור בפני בית-משפט, במקרה שהוועדה פעלה בניגוד לצדק טבעי וכו'. גם לפי חוק הנכים וחוק משפחות החיילים שניספו החלטות ועדות הערעורים הן סופיות. "סופיות" פירושה שבית-הדין-הגבוה-לצדק יוכל להיכנס לעובי הקורה אם הוועדה פעלה בניגוד לסמכויותיה או בניגוד לצדק טבעי, אף אם החלטתה היא סופית. לנו אין התנגדות לכך שיוכנס עוד אדם שלישי לוועדה.

היור' נ. חת:

אני הייתי מציע שיצורף לוועדה אדם שלישי - אולי מסדר הבריאות.

ד. בסתמני:

אינני מבין את החוק הזה. אין אתם באים לתקן את חוק הנכים וחוק מספחות החללים, אלא אתם באים וטוענים שסוטר שלקה בנכות, דינו כדין חייל לפי שני החוקים הללו. כלומר: השאלה העיקרית כאן איננה תשלום הפיצויים כתוצאה מנכות, אלא: מה לעשות ואיך לקבוע את הנכות, את החבלה? מי יקבע זאת? - בוודאי יקבעו זאת מוסדות המסורה במקרה של חילוקי-דעות, ולפי-כך נוצר החוק הזה. הוועדה מקבלת את הסוטר לאחר שלקה בנכות, ולאחר שנקבע שהוא "נכה". אולם עד שהוא מגיע לשלב זה - מי אחראי לבירור כל הפרטים? המטונה הטבעי על כך צריך להיות סוטר המסורה.

דבר נוסף הוא ענין הוועדה שתטפל בנכות עקב מחלה. גם כאן נתעוררה השאלה: איזה תפקיד מטלא כאן סוטר הבטחון אם הענין נוגע לסוטר שחלה? הרכב הוועדה הזו איננו נכון, לא רק בגלל המספר, אלא מבחינת הרכבה הטכני. כתוב: "אם הוועדה שוכנעה". מה פירוט "שוכנעה"? - פירוט הדבר: בדיקות. וסי יבדוק? נציגי סוטר הבטחון והמסורה?

לדעתי יש לאפשר לסוטר לערער במקרה שהוועדה לא תחליט להעביר על זכויות של נכה.

ה. סגורי-כהן:

לפי ההסבר שביתן כאן אפשר לקבוע את סיבת המחלה אצל חייל רק מסום קוצר הזמן שהוא מסור. אבל יש גם צבא-קבע. האם יש הפרדה בין חייל המסרת הקופה קצרה ובין איש צבא-קבע? הקבלה נוספת בין סוטר לחייל: סוטר איננו יכול לסרב למלא תפקיד. אין הוא יכול לסעון שאם יפגע או ייחלה בתפקיד זה לא יקבל פיצויים ולכן הוא מתנגד למלא אותו. לכן אינני מבין את הסתירות הללו. גם בצבא-הקבע יש אנשים היושבים כל הזמן במסדר ואינם מטלאים תפקיד קרבי, ואין הנדל מבחינה זו בין הצבא והמסורה.

ו. פרלקסטיין:

גם אני חושב שהשאלה אם תהיה הוועדה בת שנים או שלושה אנשים איננה השאלה המכרעת. גם אם יהיו בה שלושה אנשים, אין לשלול מאדם את הזכות לערער על החלטתה של ועדה אדמיניסטרטיבית. לכן יש לדעת לי מחוק את סעיף (ד).

ז. ויינברג:

אשר לצורה הטכנית של החוק: הכוונה היא להעביט לסוטר שובחבלו בטרות את כל הזכויות שיש לנכי צה"ל ולמספחותיהם. נוסף לכך מתכוון חוק זה להעביט לנכי המסורה את כל הזכויות הניתנות לנכי צה"ל לפי החוקים האחרים, זכויות שאינן בכללות בחוק הנכים: החזרה לעבודה, מס-הכנסה וכו' וכו'. דבר זה היה מחייב תיקון של 5-6 חוקים. נוסף לכך, בכל פעם שהיינו מתקנים משהו בנוגע לזכויות אנשי הצבא - היה עלינו לתקן גם כאן. הוחלט אפוא לא לתקן את החוקים הקיימים, אלא לכתוב חוק חדש.

ומדוע לא בכתב חוק שלם? כי אז צריך היה לקחת את 40 המעיפים של חוק הנכים ואת 40 המעיפים של חוק מספחות החללים ולכתוב אותם טוב בסיבוי הקל שבכל מקום שבהם כתובה המלה "צבא" תיכתב כאן המלה "מסורה". לכן בכתב החוק הקצר הזה הקובע שכל האמור בצד החוקים הקודמים בנוגע לאנשי צבא - חל גם על אנשי המסורה. במידה שהדבר נוגע לחוק הנכים - מסובה על הביצוע של הבטחון; במידה שהדבר נוגע למס-הכנסה - מסובה על הביצוע של האוצר, וכו'.

אשר לענין הוועדה: ההצעה אינה נראית לי כעקרונית, אבל אם הוועדה רוצה לקבל אותה - יש לי כמה הערות מבחינה טכנית. המלים: "מקרים מיוחדים" אינן אומרות ולא כלום. בסביל אדם שחלה, מקרהו הוא "מקרה מיוחד". אשר לערעור - המצב הרגיל הוא שאדם שחלה צריך להוכיח את דריסתו בפני קצין התגמולים, ונסל ההוכחה עליו איננו כבוד. אם קצין התגמולים מתנגד - הדבר עובר לוועדת ערעורים שבה מסתתף נציג ציבור, והיא הדבה יותר ליברלית מקצין התגמולים. לכן ברגע שיוחלט כאן על אפשרות של ערעור - למעשה אין מתקנים מאומה וכל סוטר שחלה יכול לקבל את הפיצויים. יותר טוב אפוא להשאיר את המצב כפי שהוא חוק החיילים. לעומת זאת אין לשכוח שתמיד יש האפשרות של ערעור מטפטי.

סר ויינס:

לגבי חבלה, נכון שכל הסוטריום צריכים ליהנות. לגבי סחלה - נכון שבצבא ניתן הדבר בצורה רחבה יותר. אבל גם לגבי הפרטיזנים נקבע שאין נותנים עבור מקרה סחלה, כי איש לא ירוע מה היה מצב בדלאותו של הפרטיזן כשבכנס לתפקיד. אצל הסוטריום - רק אנשי קבע נבדקים לפני שהם נכנסים לשרות, ואילו כל שאר הסוטריום - סוטריום מוטפים זמניים וכו' - אינם נבדקים, ולכן זכויות עבור סחלה צריכות להינתן רק לראשוניים.

בענין הוועדה - אם תהיה ההחלטה סופית, הייתי מציע שהדיון יפסח על קצין התגמולים ויגיע מיד לוועדה השליפוטית שתהיה בת אמצע של שלושה חברים. ועדה זו תהיה אן סורכבת מקצין התגמולים, מנציג סר המסטרה - ולא מטפק המסטרה שהוא אדם המעוביין מטבע הדברים שהסוטר יקבל יותר - ואדם שלישי שיהיה בעל הכשרה מספטית הכסיר להיות סופט, נציג סר המספטים, שיהיה גם יור הוועדה. ואז אין צורך בערעור. אני הייתי מוסיף עוד סעיקר תפקידה שלהוועדה יהיה להחליט על השרות בו נפגע האיש בסחלה, אם היה זה שרות איש עמו מסום סיכון או לא.

ד. מתוני:

אני הייתי מציע לדחות את המסך הדיון בענין עד שיופיע נציג מסרד המסטרה, כי הוא נוגע לענין. נוסף לכך הייתי רוצה לשאול: מדוע צריכה ועדת הפנים לטפל בענין זה ולא ועדת העבודה שטיפלה גם בחוק הנכים?

היור' נ. חת:

מאחר שהענין נוגע למסרד המסטרה - העביר יור' הכנסת את הענין לטיפולנו.

ד. במתוני:

אם כך, הייתי מציע לעבור על כל החוקים האטורים, כדי שנתמצא יותר בענין. עם זאת הייתי מבקש שימציאו לנו את ההגדרה של "סוטר" כפי שהובטח.

היור' נ. חת:

אינני מציע לדחות את הדיון. אשר לענין הערעור - אני מקבל את בלאוריו של היועץ המספטטי. אם נפתח פה ערעור בפני בליג-הדין-הגבוה-לצדק. אבל אם אפשרות כזאת קיימת בלאו הכי - אפשר להסאיר את ההצעה כמות שהיא. במקרה כזה צריכה הוועדה באמת להיות סורכבת משלושה אנשים - ואני מציע שהשלישי יהיה סופט שמו במילא אין צורך בערעור. אני מציע שאיש המסטרה יהיה מטפק המסטרה ולא נציג סר המסטרה. אי-אפשר להוציאו מהמסונה, כי במקרה שהוועדה תחליט בשלילה - הוא יכול אחר-כך לתת לאותו סוטר פיצויים אקס-גרציה, מסום שהמפקח בכל זאת מסונה על ענין הפיצויים.

סר ויינס:

חוק זה וחוק הפיצויים לעובדי המדינה ימחקו את כל סמכויותיו אקס-גרציה של המפקח בענין הפיצויים.

סר קלייף:

אם אתם קובעים ועדה בת שלושה בראשות סופט - יש לתת לה חומר מספטטי לפעולה.

אשר להבדל בין סוטר קבע ובין איש צבא-קבע, על חייל יש הסגחה רפואית רצופה ועל סוטר אין. נוסף לכך במצאחחחחחח במסגרת צבאית, ואילו סוטר נמצא בבית, והמחלות באות בעיקר בשנמצאים מחוץ לבית, ולכן יש יותר סיכויים שחייל סחלה, חלה עקב השרות, מאשר אצל סוטר.

סר ויינס:

אני מציע לנמח את ההצעה כדלקמן: הוועדה תהיה בהרכב הבא: סופט שיתמנה על-ידי סר המספטטי ויהיה היור', חבר שיתמנה על-ידי סר הבטחון וחבר שיתמנה על-ידי סר המסטרה. הוועדה רשאית, לפי שיקול-דעתה, להורות לגבי סוטר שלקה בנכות או נפטר מחמת סחלה או החמרת סחלה כי לענין חוק זה יהיה דינו כדין נפגע מסטרה.

ישיבת ועדת הפנים
22.3.55

מר ויינברג:

הוועדה לא תתן הוראה כאמור, אלא אם:
השוטר נתקבל למשטרה לפי סעיף 2 של פקודת המשטרה, המדובר על המשטרה הקבועה ולפיו על השוטר להיבדק ולהיבחן לפני שהוא מתקבל לשרות; השוטר נמנה על התמן הקבוע של המשטרה; המחלה או החמרת המחלה אירעו בתקופת שרות שלם בה משום סבירות מוגברת של התחלות עקב השרות הזה; המחלה או החמרת המחלה אירעו ללא ספק בתקופת שרות כזה ועקב השרות הזה בלבד; הבקשה לוועדה להכרה כנפגע הוגשה על-ידי התובע תוך שנה מסחררו של השוטר משרותו, אן מפטירתו. על החלטת הוועדה אין ערעור לוועדת ערעורים לפי חוק הנכים וחוק משפחות החיילים.

מר קלייף:

אם אין אתה כותב שהחלטה היא טופית - יכול בית-הדין הגבוה לצדק להיכנס גם בסיקולים פנימיים בחוק. על-ידי-כך אתה פותח פתח לעשרות בג'צים.

הוחלט:

לקבל עקרונית את הצעתו של מר ויינברג.
מר ויינברג יגיש ניסוח סופי של הצעתו.

ר. בסתוני:

אני שומר לעצמי זכות הסתייגות בסעיף זה.

ח. מגורי-כהן:

אני מתנגד להכניס את ההגבלה של הנטייה - או "הסבירות" - למחלה. אדם שיש לו נטייה למחלה כלשהי, לא יתקבל מלכתחילה לעבודה. אבל לקבל אותו לעבודה ואחר-כך לא לאשר לו פיצויים - זוהי טרירות גרידא.

מר קלייף:

כעבור מספר רב של שנות שרות יכול כל אדם להוכיח שכל מחלה באה לו עקב השרות, ולא יהיה לדבר קץ.

מר ויינברג:

אם אדם יהיה מבוטח לפי חוק הביטוח הלאומי - יש להוסיף שהוא לא יהיה מבוטח על-ידי חוק הנכים.

מר קלייף:

בעקבות דבריו שנשמעו בישיבה קודמת, אני מציע במקום הטלים: "נפגע משטרה" לכתוב: "שוטר שנפגע", או: "משפחת שוטר שנפגע".

סעיפים 2 ו-3

(היו"ר קורא את הסעיפים).

הוחלט: לקבל את הסעיפים 2 ו-3.

סעיף 4 (א)

(היו"ר קורא את הסעיף).

מר קלייף:

בפקודת המשטרה יש סעיף המדובר על "שחרור" שוטר, ולדעתי יש להצמידו לסעיף זה.

היו"ר נ. חת:

אני מציע לכתוב: "אדם שחולל להיות שוטר" במקום: "שוטר מסוחרר".

ר. בסתוני:

מי קובע את הנכות, את החבלה, לצורך חוק זה?

א.ב.

ישיבת ועדת הפנים
22.3.55

מר קלייף: קצין התגטולים בענין חוק הנכים. בענייני חבלה יש ערעור לוועדות ערעור.

מר ויינברג: את סעיף 4 (א) אפשר לצרף לסעיף 2, וכן לצרף אותו בסוף סעיף 3, לטעם הבהרת הענין.

מר קלייף: בחעיף ההגדרות אני מציע לכתוב: סוטר מסוחרד פירוטו אדם שהיה סוטר וחדל להיות סוטר.

הוחלט: לכתוב את סעיף 4 (א) בסוף סעיף 2 וכן לכתוב אותו בסוף סעיף 3.

סעיף 4 (ב), (ג)

(היו"ד קורא את הסעיפים)

מר ויינברג: בסעיף 4 (ב), במקום "כל מקום שבו מדובר..." אני מציע לכתוב: "כל חיקוק שבו מדובר...". הדבר הכרחי אם הוחלט להעביר את סעיף 4 (א) לסעיפים 2 ו-3.

ר. בסתומי: מה פירוט: "פרט אם אין כוונה אחרת מטעמת"?

היו"ד ג. חת: אם יוחלט, למשל, בחוק סם-הכנסה שהכוונה היא לחיילים ובפירוט לא לסוטרים - החוק הנוכחי לא יבטל את ההוראה של בטוק סם-הכנסה.

הוחלט: לקבל את סעיף 4 (ב)

ר. בסתומי: אני סוטר לעצמי זכות הסתייגות בסעיף זה.

מר ויינברג: סעיף 4 (ג) בא לתת תשובה בענין הבעדריי, וקובע בסעיף 3 לחוק ספחות החיילים יחול גם לגבי סוטרים בעדריי.

הוחלט: לקבל את סעיף 4 (ג).

סעיף 5 (א), (ב)

(היו"ד קורא את הסעיף).

מר ויינברג: הכוונה היא לחוקים שנחקקו לפני חוק הנכים.

מר קלייף: יש גם ענין של בתי-קברות צבאיים. מר הבטחון רטאי להעניק זכות זו, ורטאי לא להעניק. אולי כדאי להוסיף פסקה המאפשרת לסר הבטחון להעניק זכות זו חלקית, כלומר: סצבה לא בדיוק צבאית, או כדומה.

ר. בסתומי: אני חוזר על הצעתי להצמיד את החוק הזה לחוק הנכים, או לנסח חוק חדש לגמרי ובו לפרט כל סעיף. מה פירוט: "זכויות יתר"?

מר ויינברג: זכות מחוץ לחוק לפיה יכול, למשל, הסר להדסות לקבור מישהו בבית-קברות צבאי. ברצוני לחזור והדגיש שאין המדובר בזכויות המוענקות לחיילים רק לפי חוק הנכים וחוק ספחות החיילים. גם מספר חוקים קלא כל קשר עם חוק הנכים וחוק ספחות החיילים קובעים שסי סטירות בסירות צבאי ונחבל - רטאי שר סטירות הסמוכה על ביצוע אותם חוקים, אם רצונו בכך, להעניק לה זכויות-יתר. צריך היה אפוא לכתוב שכל חיקוק המעניק זכויות-יתר לחיילים נחבלים - רואים אותו כאילו העניק

א.ב.

ישיבת ועדת הפנים
22.3.55

מר ויינברג:

אותן זכויות גם לשוטרים שנחבלו; כל חיקוק הנותן לשר כלשהו סמכות להעניק זכויות-יתר לחיילים - נותן אותה סמכות להעניק זכויות-יתר גם לשוטרים. אבל התברר מדבר זה לא ייתכן, כי יש למסל חוק בתל-קברות צבאיים לפיו יש סמכות לשר להעניק זכות-יתר כזאת, אך נאמר בפירוש שבתל-קברות הצבאיים שיועדיה אך ורק לחיילים. הכוונה היא במקום שהחוק מעניק זכות-יתר כלשהי לחיילים באופן אוטומאטי - לתת לאותו שר רשות - ולא חובה - להעניק אותה זכות גם לשוטרים.

מר קלייף:

אני מציע לכתוב: "רואים אותו כאילו נותן סמכות לשר המטובה על הביצוע להעניק זכויות גם לנפגעי המטרה, בשינויים סחוייבים לפי הענין". על-ידי-כן ניתנת לשר גמישות להשתמש בסמכותו זו.

ר. במתנני:

אולי כדאי להעתיק מחוק הנכים את דשימת הזכויות המוענקות לחיילים, ולכתוב זאת כאן.

מר ויינברג:

אבל המדובר הוא לא רק בחוק הנכים, אלא בעשרות חוקים אחרים שהזכויות המוענקות בהם אינן נזכרות כלל בחוק הנכים. אבל הבעיה איננה רק לעבר, לחוקים שכבר נחקקו, הנוסחה צריכה לאמצ להיות חופפת גם מקרים בעתיד. צריך להיות ברור שכל זכות שתוענק בעתיד לחיילים - תינתן גם לשוטרים. ואין כל אפשרות לעשות דבר זה אוטומאטי - אא כי לפעמים יש חוק המכוון באמת אך ורק לחיילים ואין רוצים לכלול בו גם שוטרים.

היו"ר ג. חת:

אין אני מציע לקבל את הצעתו של מר קלייף בנוגע לסמכות חלקית. הסמכות הניתנת לשר כלשהו להעניק זכות-יתר היא סמכות מלאה - או שאינה ניתנת כלל. לא ייתכן להעניק לשר חלק של סמכות, אקס-גרציה. יכול השר תמיד להעניק.

החלט: לקבל את סעיף 5(א)

ר. במתנני:

אני שומר לי זכות הסתייגות.

מר ויינברג:

בסעיף 5 יש לכתוב: "פרט לחוק הנכים וחוק משפחות החיילים".

מר קלייף:

במקום "שנחבל" אני מציע לכתוב: "שלקה בנכות".

מר ויינברג:

ברגע שתוגדר המחלה, ייכתב שאדם כזה רואים אותו כאילו נחבל לצורך החוק, לכן אין צורך בתיקון.

החלט:

לקבל את סעיף 5(ב). משרד המשפטים ינסח אותו בצורה שיובן שהכוונה היא שהוא יכלול גם סוגי מחלה מסויימים.

סעיף 6(א), (ב)

(היו"ר קורא את הסעיף).

מר ויינברג:

את פקודת הפנסיה אני מציע למחוק, מכיוון שהשוטר יכול להיות זכאי לפנסיה לא רק בגלל מחלה אלא גם בגלל ותק בעבודה, ולא ייתכן שאדם יקבל פעמיים פנסיה בעד אותה סיבה. יהיה עליו לבחור אפוא לפי איזה חוק יעדיף לקבל את הפנסיה.

(הישיבה נבעלה בשעה 11.10)